

Il Libro di Pietra di Arpino

Quest'anno il premio al poeta ungherese Géza Szőcs

Az Arpinói Kőbe Vésett Könyv

Ebben az évben Szőcs Géza, magyar író a díjazott

L'idea di dar vita a questo "progetto di promozione poetica", come mi piace ancora oggi definire l'insieme delle attività relative al *Libro di Pietra di Arpino*, nacque nel lontano 1982, quando ebbi la fortuna, oltre che l'immenso piacere, d'incontrare Giuseppe Bonaviri. Ero da poco stato eletto Presidente della Provincia ed avendo inserito, nelle note programmatiche del mio mandato amministrativo, un preciso capitolo destinato alla valorizzazione dei nostri patrimoni culturali, fu gioco forza incontrare uno dei più illustri scrittori e poeti italiani contemporanei che, anche se nato in Sicilia, viveva ormai da moltissimi lustri in Ciociaria. La conoscenza dei primi momenti divenne, in seguito, una sincera e profonda amicizia e le presenze di Bonaviri nella mia città, divennero sempre più frequenti. Un giorno, poi, dopo una delle passeggiate che insieme facevamo per le contrade del paese, egli scrisse per Arpino una delle più belle poesie che la sua "cosmica vena poetica" abbia messo a disposizione dell'umanità intera: *Il Bianchissimo vento*. L'esigenza prepotente di far conoscere a tutti quei bellissimi versi, l'amore per questa città che ho nel cuore fin dall'infanzia, quando il destino me ne portò lontano, l'idea di far in modo che la gente incontrasse comunque la poesia, dolcissimo linguaggio poco diffuso e poco conosciuto, la volontà di creare nella mia città dei veri e propri percorsi dell'anima, dei luoghi del pensiero (luoghi dove l'uomo, incontrando la poesia, riuscisse a trovare, all'interno dei ritmi frenetici di una vuota quotidianità, dei momenti da dedicare alla più divina delle nostre facoltà: il pensiero!), furono questi i tanti elementi dai quali trassi l'idea di realizzare quello che poi chiamai: *Il Libro di Pietra*.

Massimo Struffi

E „költészeti promóciós projekt” terve – szeretem így nevezni az Arpinói Kőbe Vésett Könyv rendezvényeivel kapcsolatos tevékenységek összességét – a távoli 1982-ben született, amikor abban az óriási megtiszteltetésben lehetett részem, hogy találkozhatam Giuseppe Bonavirivel. Nem sokkal azután történt ez, hogy a Tartományi Önkormányzat elnökévé választottak. Választási programomban szerepelt egy egész fejezet arról, hogyan kellene népszerűsíteni kulturális értékeinket. Ezzel kapcsolatban törvényszerű volt, hogy találkoznom kellett azokkal a legnagyobb kortárs olasz írókkal és költőkkel, kik ugyan Szicíliában születtek,

de generációk óta „Ciociara” földjén éltek. Bonaviri esetében az ismerkedés első megilletődött pillanatait követően igazi, őszinte és mély barátság szövődött közöttünk. Bonaviri egyre gyakrabban látogattott az én városomba.

Egy nap aztán, a kerületekben gyakorta megtett hosszú sétánkat követően Bonaviri „ kozmikus költői vénájával” megírta egyik legszebb versét *A legfihérből szél* címmel Arpino városának ajánlva, de az egész emberiséget ajándékozva meg velem.

Az a szentelen vágy, hogy megismertessem ezeket a gyönyörű sorokat mindenkivel, az örök és múlhatatlan szerelem, amit gyermekkorom óta érzek a városom iránt, bár a sors egy időre messze vitt tőle, az elképzelés, hogy az emberekkel megszerettessem a költészet szépségeit, felhívjam figyelmüket arra a költői nyelvre, mely nem túl elterjedt és nem is túl ismert, az a szándék, hogy szeretett városomban a lélek vándorlásának valóságos útjait, a meditáció valós és alkalmas helyeit létrehozzam (azon helyeket, ahol az ember a költészettel találkozáskor megismerheti az egyre üresebb hétköznapi élet dübörgő ritmusának közepette azokat a fenséges pillanatokat, melyeket az emberi képességek legfennköltebbjének szentelhet: a gondolkodásnak!) inspirálták azt a kezdeményezést, melyet, később úgy neveztem el: a *Kőbe Vésett Könyv*.

Massimo Struffi